

GRETCHEN McCULLOUGH

Tiszta víz

Szóval, miért vagy itt? Ugye, csak viccelsz. Fürdőruhákat loptál a tornaterem szekrényeiből? Viccből tetted, vagy ez klepto...? Mit csinálsz a fürdőruhákkal? Mondd meg! Kíváncsi vagyok. Kivered beléjük? Őrület! Tulajdonképpen ez a hely nem olyan rossz, sőt, majdnem olyan, mint a Miami Hilton... Kivéve persze azt a magas falat a szögesdróttal. Figyelj, kilóghatnék veled? Oké, kösz. Mi van? Vicesebb vagyok, mint egy heroin függő? Yeah, nagyon köszönöm! Szerinted, hogy lehet innét kislisszolni? Tudod,... lelépni. Kirepülni a ketrecből. Most ellenállok a könyvírásnak, de azok a köcsögök tuti nem fognak rá várni. Égnek a vágtyól, hogy valamilyen ürüggyel elutasítsanak. *Egyiptomban szennyezett víz*. Ó, tényleg? Nem hinném, hogy bárkit érdekelne. Vedd csak meg, jó könyv, számtalan nyelvre le fogják fordítani. Már megegyeztünk a fordítókkal. Hogy miért vagyok itt? Mert egy teherautónyi fertőzött halat borítottam az egyetem kapujához. A tanítványaim összeszedték és elhúzták az Élelmiszerbiztonsági Hivatal elé, hogy tiltakozzanak a szennyezett víz ellen. Yeah, frankón ez történt. Azok a köcsögök meg azt hiszik, hogy közveszélyes vagyok, és el akarnak takarítani. Akár apát hallanám: viselkedj, különben kapsz! Miért mondom ezt? Mert igaz. Kit érdekel? Fogd be! Fogd be a pofád! Hogy merészselsz?! Nem, nem fogom be! Megpróbálnak elhallgattatni. Istenem, láttad ezt? A KFC kifutófiúja épp most hajtott be a kertbe. Te rendelted ide? Nem szabad azt a szart enned, nem tesz jót az egészségednek. Na, jól van, ha ragaszkodsz hozzá. A fűszeres szárnyakat én is kedvelem. Nézd, sajnálom. Nem akartam agresszív lenni. Csak egy sült krumplit kérek, azok úgyis Doritost esznek, abból meg soha nem bírsz eleget enni.

– VAN EGY PATKÁNY A KONYHÁBAN. MIT CSINÁLJAK?

Nem, nem fogom abbahagyni a nótát: „Van egy patkány a konyhában. Mit csináljak?” Zavarlak? Nagyon sajnálom! Mániás depressziós vagyok. Ugyan, kit érdekel? Te kívülálló vagy. Miért nem mondd el nekik a csalást? Hé, nagyon kedves tőled, hogy megosztod velem KFC-s kajád. Én nem osztanám meg!

---

* *Gretchen McCullough* (1961) a texasi Harlingenben született és nevelkedett. 1984-ben, a Brown Egyetemen szerzett diplomáját követően Egyiptomban, Törökországban és Japánban tanított, később a Tuscaloosai Egyetemen szerzett MFA fokozatot kreatív írás szakon. 1997–1999 között Fulbright ösztöndíjjal Szíriában tanított. Történetei és esszéi a *The Texas Review*-ben, *The Alaska Quarterly Review*-ben, *Archipelago National Public Radio*-ban, a *Barcelona Review*-ben, *Storysouth*-ban, *Gowanus*-ban és *Storyglossia*-ban jelentek meg. Gretchen McCullough 2000 nyara óta a Kairói Amerikai Egyetem Retorika és Szerkesztéstan Tanszéken tanít. Legutóbbi kötete 2013-ban jelent meg *Seherezádé foga* címmel. Ez az írása is ebből a kötetből származik.

Apropó, hallottad, hogy megjelent a pestis Líbiában? A fekete halál. Oké, befogom. Tudni akarod? Nem, nem mondom el. Csak ha könyörögsz. Szörnyű! Hatalmas foltok a bőrön, a lágyéki nyirokcsomók beduzzadnak. Láz, fejfájás, hányás. Azután levesz a lábadról a hasmenés, összeszarod magad. Delírium. Kóma. Halál. Na, ugye?

Kortyoltam egyet a Coca Colából, aztán lerohantam...

Köszí a szárnyakat! Visszamegyek a szobámba.

Nos, ez egy átkozottul szép börtön. Kivéve az öröket a hallban, akik folyton mászkálnak. Hé, ez majdnem olyan, mint egy kolesz. Csitulj már el! Ugyan már, Gary, nem gondolod, hogy ez az alkotószabadság? Nyugi! De, ahogy gondolod. Szép akvarell képek – olyan egyiptomiak. Nem rossz. Jó ízléssel dekorált helyiség. Ez a kép ferde. Igazítsd meg! Most jobb. Ki festette? David Roberts¹, a 19. századi festő. Ez Khan el-Khalili, a bazárnegyed. Ez meg Ibn Tulun, a legöregebb egyiptomi mecset. Mostanában mindenki a barátainak adja a festményeit. Szép keleti ajándéktárgy, az emberek szeretnek ilyesmiket hazavinni. Meg franciaágyakat. Csak azt nem mondják, hogyan osszuk fel. Engem nem tesznek bolonddá. Na, hadd próbáljam ki! Gyerünk, mulassunk! Ül le, az ágyak általában túl puhák, ugye tudod? De ez tökéletes!

Valójában áldás, hogy számúzték az egyetemről. Ez itt egy óvoda. „Doktor úr kérem, kimehetek pisilni?” Hadd menjek ki! „Doktor úr, nekem nem kell se papír, se toll. Én egy zseni vagyok.” De hiszen még Einstein is jegyzetelt.

Gary, nézd ezt úgy, hogy végre olvashatsz! Hogy milyen könyveket hoztam magammal? Basszus! Ez még csak nem is egy John Le Carré². Annyira kába voltam, hogy a *Katasztrófavédelem a gyakorlatban*-t hoztam. Marhajó! Amikor a halakat az Élelmiszerbiztonsági Hivatal elé cigelték, engem megböktek egy nagy túvel, és frankón kiiktattak. Nos, ez egy vicces sztori is lehetne, ha nem velem történik! Nézd a jó oldalát, Gary, volt néhány nagyon szép beszélgetésed a hepatitisről és az egyiptomi mételyről azzal a dokival, aki beléd döfte a tűt. A biztonsági öröknek meg fogalmuk se volt, mit kezdjenek a bűdös halakkal. A biológia szakos diákjaim elkezdtek bepakolni a halakat a röntgengépbe. Vizsgálatra. Ugyan már, Gary, erre büszke lehetsz. A mérgezett halak potenciális terroristák. Ez egy eredeti gondolat, nem? Mostanság a rossz étellel és a mérgezett vízzel terrorizálnak. Na, jó, én elég törtető vagyok. De ha túl akarom élni a világegyetemet, muszáj átolvasnom a tudományos cikkeket. Minden apró dolgot át kell nézni, még az enciklopédikus bejegyzéseket is. Hogy miért gyötör ez a dolog? Nincs valami olyasvalami, amit úgy hívnak, hogy a lelkiismeret? Tudod, nem nekem való ez. Túl sokat aggódom. Valaki kivihetne. Jól van, na. Ez paranoia. De gondoldj bele! A Nagy Fiúk nem akarják magukat leleplezni.

Nagyon fülledt itt. Bekapcsolom a ventilátort.

Tehát az olvasás kilőve. Egyébként sincs izzó a lámpában. Hé, itt szúnyogok is vannak. Awww! Ez fájt. Az arcomra csaptam. Elkaplak, te ördög. És nem csak téged.

¹ Skót festő (1796–1864)

² Angol író, a kémregény irodalom egyik legismertebb alakja.

Az egész bandát. Istenem, nézd meg a falat, már tele van véres foltokkal. Biztos, van valahol rovarirtó. Itt van, ni. Egy szart! Ez üres. Kitől kérjek? Rendben. Telefon sincs. Beborítom a fejemet a takaróval. Egyébként is kezdek álmos lenni...

Felébredtem.

Valaki becsapta az ajtót. A mobilról Louis Armstrong „*What A Wonderful World*” szól. VEDD MÁR FEL!

A villanyt felkapcsolták.

– Mi folyik itt? – kérdeztem, miközben felültem az ágyban.

Drakula gróf, az orvos állt ott. Ő vett fel, amikor behoztak. Most nem fehér köpenyben volt. Selyemöltönyt viselt, olyan volt, mint egy Armani. Biztos valami nagymenő.

– Dr. Gary, elnézést kérünk a kellemetlenségért. Mr. Karalombost átmenetileg ide helyezzük. Nincs máshol hely.

Az új szobatársam állt előttem. Istenem, honnan hozták ezt a fickót? Hatalmas termetű volt, igazi óriás. Egy apró rák vagyok mellette. Néztem a hasát, óriási. Ha terhes lenne, tuti, hogy ikrei lennének. Szőke haja van és kék a szeme. Vajon egyiptomi? Vagy valami keverék?

– Nem kell szobatárs – mondtam. – Nem, és kész.

– Köszönöm a megértését – mondta a doki, és elmosolyodott. – Tudtam, hogy nem bánja.

– Nem lehetne ezt nappal? Hajnali három óra harminc – mondtam, és az órát néztem. – De most komolyan?!

– Itt éjszaka is élet van. Pihenjen jól, Dr. Gary – mondta az orvos.

– Ez kurvára nem vicces – mondtam, de az orvos már becsukta az ajtót.

– Örülök, hogy megismerlek – mondta az új szobatársam, és kinyújtotta hatalmas kezét. A kézfogása bénító volt.

– Dr. Gary Williamson. A Yale Ph.D.-se – mondtam. – Pokolcsináló. A világ felszabadítója. Harcolok a környezeti igazságtalanságok ellen.

– Yanis Karalombos. Társastánc tanár. Keringő. Foxtrott. Salsa. Szamba. Tangó.

Harsányan nevettem. Hirtelen Karalombos elkapott és körbekerítőztük a szobát. Szóval tud táncolni. Annak ellenére, hogy bazi nagy volt, nagyon könnyedén mozgott.

– Tudod, hogy kell követni – mondta.

– Nem nehéz – mondtam. – Jól megfizetnek?

– Jól – mondta. – De nem a pénz számít. – Rámkacsintott.

Elképzeltem, hogy egy anorexiás lánnyal táncol. A lány dereka olyan széles, mint Karalombos bokája.

– Úgy tűnik, az élet bőven bánt veled. Miért vagy itt? – kérdeztem.

Hirtelen sírni kezdett.

– Istenem, mit mondtam? Miért sírsz? – kérdeztem. – Ne sírj! Nem bírom, ha egy férfi sír.

Megveregettem a karját, mert nem értem el a vállát.

– Nincs több sertéspástétom – mondta.

– Mi van? Nem értelek.

Mi a fenéről beszél ez a fickó? Egy perccel ezelőtt még viccelődtünk.

– Sertéspástétom függőségben szenvedek – nyögte.

Könnyek gördültek le az arcán. Az orra folyni kezdett. Egyre hülyébben nézett ki. Van itt valahol papírzsebkendő?

Adtam neki egyet.

– Kérlek, ne sírj!

– Légy szíves! – mondta, és letérdelt. – Ismersz valakit... aki tudna nekem sertéspástétomot szerezni? Vagy legalább egy darab sertéskarajt?

– Nem, nem ismerek senkit – mondtam, és arrébb taszítottam. Kezdett egy kicsit kényelmetlen lenni a közelsége.

Hirtelen abbahagyta a sírást.

– Lehetetlen. Biztosan ismersz valakit – mondta. – Házias vagy?

– Nem. Nem vagyok házias. Gyerekeim sincsenek – mondtam.

– Nem vagy házias? Hogy lehet? – kérdezte Karalombos meglepetten.

– Csak úgy, hogy nem. Így alakult az életem. Nem mindenki házias. Te házias vagy?

– Én? Túl nagydarab vagyok – mondta.

– Rengeteg nagydarab ember van világon – mondtam. – Mi ezzel a probléma?

Karalombos feltápáskodott a padlóról és leült az ágyra. Néztem a hatalmas embertömeget. Hol veszi a ruháit? Sok szabó van Kairóban.

– Tehát sertéspástétom függőséged van?

Ahogy megmozdult, az ágyrugók is felsikítottak. Lehet, hogy majd le is szakad alatta?

– A sertéspástétom az én asszonyom – mondta Karalombos.

Nagyon izzadt, megtörölte a homlokát. Szegény srác, milyen szomorú. A papírzsebkendő már csak egy csomó volt a kezében. Adtam neki egy másikat.

– Az összes sertés-hentes tönkremegy Egyiptomban. Nincs disznó – megint sírt.

– Mást is lehet enni. Csirkét. Bárányt. Gyümölcsöt és zöldséget – mondtam. Valahogy megpróbáltam megvigasztalni.

– Lencsét – kockáztattam meg. De tényleg, miért mondtam ezt? A lencse meg se kottyanna ennek a fickónak.

Karalombos szinte ugatva mondta.

– Zöldséget? Mi vagyok én? Nyúl? Szükségem van húsrá.

– Hát .... – mondtam. – Tudom, mire gondolsz.

Ellenálltam az erős késztetésnek, hogy röhögjek. Ennek a fickónak egy teherautónyi zöldséget kellene megennie, hogy jóllakjon. Meg kellene világítanom neki a dolgokat. De ez nem az én asztalom, salsa leckéket pedig mégsem kérhetek.

– Miért vagy itt? Úgy tűnik, nincs bajod – kérdezte Karalombos.

- Bajba kerültem a hatóságokkal – mondtam.
- Hogyan?
- Egy csomó fertőzött halat dobattam le az egyetem elé – mondtam.
- Miért?
- Ez elvi kérdés – feleltem. – A szennyezés tönkreteszi a Nílust.

Karalombos nevetett.

- Mindenki a szennyezésre panaszkodik.

A következő pillanatban már horkolt. Párnát tettem a fejére, de nem sikerült elnémítani. Ha a bálnák horkolnának, az pontosan így hangzana.

El kell tűnnünk innen. Mit tegyek? Reggel öt van. Karalombos az őrületbe kerget. Kilógjak a kertbe? Oké, miért ne? Becsuktam a szobaajtót. Wanker Boy is itt van. Intetet. Haver! Összerezzentem. Utáltam a haver szót. Hívjon bárminek, barátnak, embernek, pasasnak, csávónak, csak havernak ne. Wanker Boyt körülvette néhány fazon, a csontsovány anorexiás lány Wanker fiú vállára hajtotta a fejét, istenem, látni lehet a csontjait. Vajon megcsonkította magát? Csúnya vágások borítják a karját. Hé, itt van az a híres egyiptomi énekes? Mi a neve? Abdel Wahab. Mit keres itt?

– Dr. Gary, haver, légy szíves meséld el a halas történet! Légyszí! Hé, figyeljen, mindenki! Ez félelmetes – kérte Wanker

Aztán elmeséltem nekik, hogyan szereztem billencset, hogyan toboroztam diákokat, és hogyan vettem fel a kapcsolatot az újságokkal... A történet végén mindenki tapsolt. Abdel Wahab füttyentett. Elkezdtek énekelni a *Ne csókolj meg a szememen-t*.

Amikor visszatértem a szobába, Karalombos még mindig horkolt, magzati helyzetbe gömbölyödve aludt, mosolyogva, mintha nem is érdekelné a világ.

Ahogy ültem az ágyon, egyszer csak Drakula gróf lépett be az ajtón. A lakáj egy tálcával követte.

- Szóval, mi a menü? – kérdeztem.
- Sült tilápia³ – mondta. Intett az inasnak, hogy tegye a tálcát az asztalra.
- Ó, nem! Ez hal! Na, ne! Tengeri cucc reggelire? Másvalami? Fava bab például?
- Az elfogyott. Legalább kóstold meg!
- Nem, köszönöm! Ez a hal ólommal töltött – mondtam.

Mi tagadás, kezdtem éhes lenni. Alvás vagy az ennivaló nélkül a lábaim reszkettek. A fejem lüktetett.

– Dr. Williamson, te egy intelligens ember vagy. Yale diplomás – mondta Drakula gróf mosolyogva. – Előbb vagy utóbb úgyis enni fogsz.

Karalombos fölébredt.

- Kalimera. Kalimera. Jó reggelt! – mondta mosolyogva.
- Kalimera – mondtam. – Ez egy pompás reggel.

---

³ egy nílusi halfajta

Már órák óta a Walker fiú és a többiek figyelmében álltam, úgy éreztem magam, mint Pied Piper⁴.

Karalombos felállt, az ágy megnyikordult. Aztán a fiú lehúzott sliccel kitámolygott a fürdőszobába. Annyit hugyozott, mint egy Niagara vízesés. Behallatszódott.

– Víz hoztál? – kérdeztem Drakula grófot.

– Tessék – mondta és ideadta az üveget.

– Sok embert érdekel a halas történetem. Te azt hiszed, veszélyes vagyok. De ez elvi kérdés... – mondtam.

– Meggyőző vagy – válaszolta.

– Nézd, én biológia professzor vagyok. A szennyezés komoly probléma. Az emberek szennyezett vizet és élelmiszert fogyasztanak – tönkreteszik az egészségüket. A veséiket.

Karalombos az ajtóban állt, a slicce még mindig nyitva volt. A farkát pakolászta. Istenem, nem csoda, ha nem talál nőt. Igaza volt. Tényleg túl nagy.

Karalombos megragadta a vizes üveget, megitta a vizet egy kortyra. Micsoda szörny – az Adams család egyik szereplőjére emlékeztet. Mi is volt a neve? Lurch? Istenem, ennek a fickónak egy vagyon lehet a havi kosztja.

Drakula gróf az ajtó felé indult.

– Figyelj, majd gondolkodok azon, amit mondtál. De most meg kell nézni a többi beteget is. Tudod, van pár beteg, aki éhségstrájkol, őket a IV.-be tesszünk.

– Fenyegetsz?

Nem válaszolt. Becsukta az ajtót.

Megnéztem a tálcát: szalonna, szétfőtt sárgarépa és zöldbab. Egy kis vizes burgonyapürével. Plusz egy csomag sós keksz.

– Bárcsak megehetném a szalonnát! – mondta Karalombos.

– Edd le róla! – ajánlottam fel neki, pedig éhes voltam.

Újra sírt. Én tényleg nem bírtam a sírást. Még mindig emelkedett hangulatban voltam a kertben való megdicsőülésem miatt. Abdel Wahab azt hitte, viccelek!

– Figyelj, Karalombos! Kössünk üzletet! Odaadom az ennivalóm, ha abbahagyod a sírást.

Az egyik mancsával Karalombos megragadta az egész halat.

– Tervezzük meg a szökésünket! – mondtam. – Jó?

Karalombos szája tele volt, de hevesen bólogatott, aztán felvette a *Katasztrófavédelem a gyakorlatban* című könyvemet az éjjeliszekrényről, és ideadta.

– Szökést?

– Szökést – mondtam, és a könyvet a falnak vágtam. – Ebben nincs semmi. Csak táblázatok és grafikonok.

---

⁴ egy régi német legendahős (A hameli patkányfogó)

Ültem az ágyamon. A lábujjkörmeim szörnyű formájúak, felvettem a körömvágót és elkezdtem vagdosni a körmeim.

– Tegyük fel, hogy nem sikerül. Mit gondolsz, mennyi idő alatt gyógyulsz ki a sértefpástétom függőségéből? – kérdeztem.

– Nem tudom – mondta, és letörölte a könnyeit a mancsával. – Van más problémám is.

A szoba csendes volt, csak körömvágó csattogása hallatszott. Az én körömöm olyan vastag, mint a bika szarva. Nagyon nehéz lecsípni őket.

– Tényleg? Mint például? – kérdeztem.

Lehet, hogy ő jobban kivan, mint én. Nekem semmi bajom. Csak túl messzire mentem. Egy anarchista voltam.

– Szerelmi ügy – suttogta. Kigombolta a szmoking szoros gallérját. Milyen figyelmetlen voltam. Vajon egy partiról került ide tegnap este? Ádámcsutkája kidagadt. Izzadni kezdett.

– Ó! – mondtam. Adtam neki egy papírsebkendőt. – Mi történt?

Lehet, hogy ez a fickó nem az, akinek látszik?

– Bízhatok benned? – kérdezte suttogva.

– Persze, miért ne? Nos, igen... Mi történt?

– Esküdj meg! – mondta.

– Ugyan már. Mi vagyok én, a gonosz farkas?

– Nem ismered azokat az embereket – mondta. Alig hallottam. A hangja épphogy csak hallható volt.

– Milyen embereket? Miről beszélsz?

Lehet, hogy nem kellene ebbe belekeveredni. Távolságot kell tartanom. Úgy viselkedik, mintegy maffiózó.

– El kell tűnnöm egy időre. Az egyetlen nő volt, akit valaha is szerettem.

– Ki az? A miniszter felesége?

– Mondjuk úgy, hogy egy fontos ember, és megkért, hogy tegyek meg neki egy szívességet. Tanítsam meg az egyetlen lányát keringőzni. Az esküvőjére. Aztán én meg ő nagyon közeli kapcsolatba kerültünk... Verseket szavaltunk egymásnak „*Ahogy itt jár-kél, szép, miként/a csillagtüzes éjszaka;/fénybe árnyat és árnyba fényt...*”⁵

– Ki írta?

– Lord Byron.

– Tovább.

– Az egyik dolog követte a másikat... – Karalombos elhallgatott. Először felmérte a maradék zöldséget a tálcán, aztán hirtelen lekapta a kekszet a tálcáról.

– Folytasd! – kértem.

– Nem akarom. Találd ki magad!

⁵ Lord Byron: *Ahogy itt jár-kél* (Szabó Lőrinc fordítása)

Az összes szétfőtt zöldséget belapátolta a szájába.

– Ő annyira más volt. Még soha nem találkoztam olyan lánnyal, aki így szerette a romantikus verseket. A többieket csak a ruhák érdeklik. Vagy az iPod.

– Még mindig nem értem, miért vagy veszélyben – mondtam. – Miért vagy veszélyben?

– Azt hiszem, terhes – mondta Karalombos.

Ez sokkal jobb, mint az én regényem slusszpoénja. A görög tánctanár teherbe ejti a fontos ember lányát.

– Ajaj! – mondtam. – Ki a lány apja?

Karalombos rázkódni kezdett.

– A gyerek egy óriás lesz – mondta.

– És akkor mi van?

Nagy kísértést éreztem, hogy azt mondjam, akkor jobb, ha elhagyja az országot.

– Van rokonod Görögországban?

– Stavanger, de ő Norvégiában él. Egy éttermük van – mondta. – Azt mondták, taníthatnék táncot.

– Akkor mire vársz? Menj!

– Vízumra van szükségem – mondta. – Ismersz valakit a Norvég Nagykövetségen?

Megráztam a fejem.

– Nem mondhatnám. De az amerikai nagykövetségen ismerek pár embert.

Karalombos vállat vont.

– Dokumentumok millióját kell benyújtani. Azt hiszem, ez nem lehet probléma. Van egy csomó pénz a számlámon.

– Mit gondolsz, meddig leszel itt? – kérdeztem.

– Nem tudom. Talán néhány hétig – mondta. – Miért hagyod, hogy a környezet-szennyezés ennyire kiborítson?

– Nem tudom. Kisgyerekkorom óta úgy érzem, a világ egyre rosszabb lesz. A világ csodálatos. Mi pedig megsemmisítjük. Pánikrohamok gyötörnek. Úgy értem, csak nézd meg a Vörös-tengert. Tönkreteszi a nagy iparosítás.

Felnéztem.

– Karalombos?

Már megint horkolt. A gyomrom korgott. Hé, és mi van, ha Karalombos a Mukhabaratnak⁶ dolgozik? Először az a nevetséges történet a sertéspástétom függőségéről, aztán egy másik történetet, ami ugyanolyan abszurd, egy fontos ember lányáról. Mi van, ha a titkos rendőrség küldte rám, hogy kitudakolja, mire készülök. Oké, légy racionális, Gary! Nem a titkosrendőrség a legaggasztóbb probléma Egyiptomban? Mint az igazi terroristáknak, nyugodtnak kell maradnod, akkor kijuthatsz innét.

---

⁶ egyiptomi titkosrendőrség

Az első, hogy éhes vagyok. Ennem kell. Megkeresem Wanker Boyt. Megvan. Ott ül a piknik asztalnál, fülhallgatóján hallgatja az iPod-ját, miközben előre-hátra hintázik a széken. Mögém lopakodtam. Énekelt: *„We don' go out to eat. All we ever do is play in the sheets.”*⁷

Megveregettem a vállát, mire felemelte a KFC-s dobozt, és mosolyogva rámutatott. Nos, lássuk csak. Az ebédlő közel van a bejáratához. Lehet, hogy csak ki kell sétálni az ajtón?

Négy srác teázik az ebédlő jobb oldalán éppen a kapuval szemben. A másik oldalon egy csoport dominót játszik. A falak túl magasak, hogy átmásszak, egy kilenc láb magas létra kellene. Nyolc ór áll a kapunál. A kakukk fészkeből könnyebb lenne kijutni, mint innét.

Figyelj, Wanker Boy, szerzek neked egy évre elegendő fürdőruhát, ha hozatsz egy doboz KFC-s menüt. Wanker levette füléről a fejhallgatót. Mi van? Vagy adjak egy ajánlást a Harvardra? Persze. Tudnál kérni egy extra káposztasalátát is? „Egyél, egyél” énekelt, és vadul ide-oda csapkodta göndör haját. És egy extra nagy Pepsit.

– Freak. Órült.

Abdel Wahab felugrott az asztaltól és elkezdett énekelni. *„Kilopetra, Kilopetra, ayyou houlmen min layaaleeki elhisaani?”*⁸

Egy gallyat használt mikrofonnak. A tömeg összeverődött.

Nem sokkal később a KFC kifutófiú ordított a bejáratnál, nem mutatta fel igazolványát. Máskor felmutatta. A motorja kitémasztva állt. Amikor Abdel Wahab meglátta, felé sietett. Mint egy kisgyerek, úgy állt ott megbabonázva.

A motor kulcsa a gyújtásban volt. Eljött az én időm, most senki sem figyel rám. Felmásztam az ülésre. Fogalmam sem volt, hogy kell elindítani egy robogót. Lenéztem. Mintha valamit be kellene rúgni az elején. Miért nem vagyok egy macsó srác?

A kifutófiú hirtelen felém rohant, és kezében a számlával integetett. Az egyik szemét valami fehér fátyol borította.

– Extra ropogós, uram. Szolgáltatára.

Vajon hogyan láthatta meg, hogy a motorján ülök?

Le kellett szállnom a motorról, hogy kihalásszam a pénzt a zsebemből.

– Mindig szerettem volna megtanulni motorozni. Már gyerekkorom óta.

Ez a hazugság elég bénán hangzott. De lehet, eszébe se jutott, hogy ellophatnám a motorját.

– Semmi baj – mondta, és átnyújtotta a KFC-s zacskót. Az illata mennyei volt.

Wanker Boy felkiáltott:

– Hé, haver! – Intett, hogy csatlakozzak a csoporthoz.

⁷ Snoop Dogg Sexual eruption c. száma

⁸ Mohammed Abdel Wahab dala, melynek teljes hossza majdnem 25 perc. „Kleopátra, Kleopátra mik a te gyönyörű éjszakáid álmai?”

– Megkapod az ajánlást a Harvardra – kiáltottam. Úgy iszkoltam vissza a szobába, mint egy tolvaj. Nem akartam megosztani a három sült csirkét, se a Pepsit senkivel, még Karalombossal sem.

Lábujjhegyen lopakodtam vissza a szobába. Karalombos beleszipantott a levegőbe. Talán a fürdőszobában kellene megenni a csirkét. Gyorsan, mielőtt Karalombos felébred. Megragadtam a drága csirkét, a fürdőszobába rohantam, és becsaptam az ajtaját. Kinyitottam a dobozt: számban összefutott a nyál. Nézd csak, milyen ropogós a hús! A számhoz emeltem a combot. Karalombos egy szeméthalmot gyűjtött a sarokba, a szaga undorító volt. Levegőt, levegőt! Hadd lélegezzek be egy kis friss levegőt! Öklendeztem. Muszáj kimennem. A csirkét a WC tartály tetejére dugtam. Lenyomtam az ajtókilincset. A csavarja kiesett. A francba! A kilincs a kezemben maradt. Miért velem történik ez?

Verni kezdtem az ajtót. Bang.

– Karalombos!

Bang. Bang.

– Nyisd ki az ajtót!

Kezdttem ideges lenni. Se a liftet nem bírtam, se a zárt helyet, se a tömeget – ki-tör a frász.

– Karalombos! Kérlek!

Hatalmasat csaptam az ajtóra.

– Ébredj!

Fülemet az ajtóra tettem, de nem hallottam semmit. Miért nem válaszol? Kiment volna a szobából? Ez nevetséges! A szobában volt, amikor bejöttem ide. Miért gondolok mindig a legrosszabbra? De miért nem válaszol? Az arcom égett, karmolászni kezdtem a nyakam. Szédültem. Nyugi! Lélegezz mélyeket! Egy kövér csótány mászott felfelé a falon. Megint öklendeztem. Úgy éreztem, csúszok lefelé a falon. A fülem csengett.

Az ajtó lassan kinyílt.

– Semmi baj – mondta. – Minden rendben. – Sarkig kinyitotta az ajtót.

Levegő áramlott be. Csak úgy kapkodtam a friss levegőt.

– Istenem, megmentetted az életem – mondtam.

– A zsanérok elrohadtak – mondta. – Nem probléma.

Elmosolyodott.

– Nézd, milyen fincsi! Nyam, nyam – mondta.

Kinyújtotta a kezét a víztartály felé. Ugyanakkor én megragadtam a karját. A KFC doboz megbillent a víztartály szélén, aztán beleesett a WC-csészébe.

– A francba! – mondtam. Elment az étvágyam. A motyó a WC aljára került. Karalombos kihalászta a dobozt a vízből. Át volt ázva. Az ázott dobozt felém nyújtotta.

– Nem, köszönöm – mondtam. – Inkább nem.

Egy könnyű kopogás hallatszódott az ajtón. Drakula gróf lépett be.

– Úgy látom, eszel. Jó. Remek. Szeretem a KFC-t.

- Légy a vendégünk! – mondtam.
- Hello bácsikám – mondta Karalombos. – Mizujs?
- Bácsikám? – kérdeztem vissza. Szóval az orvos a nagybátyja? Hát ezért jött be az éjszaka közepén! Lehet, hogy a történet mégis igaz – hihetetlen.
- Drakula gróf az ajkára tette a mutatóujját.
- Változik a terv. Norvégia nem fog működni. Máltára megy. Ma éjjel.
- Ma éjjel? – kérdeztem vissza Karalombos.
- Azon tűnődtem, Drakula grófnak van-e neve. Nem tűnik rossz fiúnak. Buta vagyok. Lehet, hogy már mondta nekem korábban, de nem figyeltem.
- Az ember, akinek nem mondhatjuk ki a nevét, téged keres – mondta. – Szitakötő meg akar tanulni a tangózni. Legalábbis ezt mondják.
- Izzadságcsepp gördült le Karalombos arcán. Reszketett.
- Apropos, mi történt a fürdőszoba ajtóval? – kérdezte Drakula gróf.
- Én voltam. Beragadtam – feleltem. – Klausztofóbiás vagyok. Az unokaöccse megmentett.
- Ó, igen. Valóban. A kórlapjában is benne van, hogy klausztofóbiás – jegyezte meg Drakula gróf.
- Visszamentünk a hálószobába.
- Miért nem ülsz le? Van egy rossz hírem – mondta Drakula.
- Gyerünk. Én bírom. Készen állok – feleltem.
- Úgy huppantam le az ágyra, mint egy gyerek a nyári táborban.
- Az első beszélgetésünk óta tudom, hogy van valami, ami nagyon kedves a szívednek – mondta Drakula gróf.
- A regényem – vágtam rá. Megvásárolta a kiadó? Nem fogják kiadni? Az ügynököm átvert? Agyafúrt köcsögök.
- Járt az agyam rendesen.
- Drakula gróf leült az egyik rozoga székre. Keresztbe tette a lábát.
- Most kaptam egy e-mailt a kiadótól. A file, amiben a regényt küldted, vírusos volt. Tönkrevágta a kiadó összes dokumentumát.
- Ez borzasztó! Sajnálom. El tudom nekik küldeni újból.
- Ne! Az még rosszabb lenne, kedves barátom – mondta, miközben kicsomagolt egy mentacukrot. – A vírus neve Tiszta Víz. Csatolva volt. Keresztül ment a vírusölőn is.
- Én nem tudok erről semmit. Nem tudtam, hogy vírusos – mondtam. – Ez nem az én hibám.
- Nos – mondta Drakula. – Mi tudjuk, hogy nem. De az amerikai kormány téged keres. A vírust visszavezették egy kairói számítógéphez. A tiedhez.
- Ez nevetséges! Én ostoba vagyok a számítógépekhez – mondtam. – Azt sem tudom, hogy kell egy scan-t lefuttatni.
- Lehet. De van egy történeted a Felszabadítási Frontról – mondta Drakula gróf.

– Igen, ez igaz. Hát ezért kell az embernek névtelennek maradni... Miről szól az a regény egyáltalán?

– A vízügyesek összeesküvéséről Egyiptomban – mondtam. Visszhangzott bennem a szokásos blabla, amit az ügynök szoktak nyomni: „Jaj, de érdekes sztori!”.

Karalombos szánakozóan megrázta a fejét, mintha már egy halott ember lennék.

– Jobb, ha eltűnsz!

– Mi van? Nem tudnak megfélemlíteni. Szeretném felvenni a kapcsolatot az amerikai nagykövetséggel – jelentettem ki. – Jogom van üggyvédhez.

– Természetesen – mondta Drakula gróf.

– Ami azt illeti, az Amerikai Nagykövetség Regionális Biztonsági Hivatalának néhány tisztje holnap meglátogat.

– Ez felháborító! Abszolút felháborító! Semmi rosszat nem tettem – mondtam. – Mondtak valamit egyébként?

– Nem – mondta Drakula gróf. – Csak annyit, hogy ez egy biztonsági ügy.

Azt gondolják, hogy bűnös vagyok. Mi van, ha nem hisznek nekem? Oké, Gary, te az Amerikai Egyesült Államokban ártatlan lennél, míg be nem bizonyítják bűnösségedet. Igen... de mi van azokkal a srácokkal, akik még mindig Guantánamón sínylődnek? Hány év óta is? Fogva tartják őket, csak mert gyanús karakterek. Nincs ügy. Mi van, ha évekre telik bizonyítani az ártatlanságom? Nincs semmi rejtegetni való. Ha megpróbálok elmenekülni ebből a bolondokházából, akkor én is gyanús karakter leszek.

– Te ott leszel a kihallgatáson?

– Nem – mondta. – Azt mondták, hogy csak veled akarnak beszélni.

– Üggyvéd se lesz ott? – kérdeztem.

– Üggyvédet nem említettek – mondta Drakula gróf.

Azok a biztonsági tisztiek nem hisznek nekem. Gondolni sem akarok a kihallgatásra.

– Megmondtad nekik, hogy ártalmatlan vagyok? – kérdeztem. Teljesen kétségbeestem. Drakula gróf vállat vont.

– Nem hinném, hogy veszélyes lennél. Azt sem hiszem, hogy cyber-terrorista vagy.

– Cyber-terrorista? – kérdeztem vissza.

Kezdett a frász kitörni.

– Ezt a kifejezést használják az internetes bűnözésre – mondta Drakula gróf.

– Azok a köcsögök csinálnak velem valamit – mondtam. – Bármit megtehetnek a haza védelmében.

Ki kell jutnom innét. Nem bírom sokáig, se a diliházban, se a börtönben. Örökké az ártatlanságomat bizonyíthatni? Becsavarodnék.

– Van egy másik lehetőséged – mondta Drakula gróf. – Ne kérdezd, hogy miért segítek, de ez egy lehetőséged van, hogy kijuss innét.

– Mi? – kérdeztem.

Ahelyett, hogy híres író lennék, amiről mindig is álmodtam, most egy menekülő internetes hacker lettem. De miért? Vajon meg akarom várni az amerikai nagykövetség biztonsági tisztjeit? Nincs különbség a névtelenek között?

– Karalombosnak kell egy társ.

– Benne vagyok – mondtam.

– A nagybátyámnak igaza van. Veszélyben vagy – mondta Karambolos.

Karalombos a hüvelyujjával felfelé mutatott.

Istenem, mekkora hüvelykujj!

– Természetesen álruhában még. Mint Karalombos férje. Majd teljesen lefátyolozzuk. Ismerek egy TV-sminkest. Megígérte, hogy segít.

– Ez egy olyan álca, ami veszélyes – mondtam. Játszanak velem? De miért? Nincs is szükségük rám.

Drakula gróf elmosolyodott.

– London. MI5 a szolgálatodra.

– Most viccelsz? – kérdeztem.

De Drakula nem válaszolt.

És így történt, hogy Máltára kerültem. Meg kell húznom magam. Nem tudom a jövőt, egy lúzer vagyok, de nem fojtogatnak a menetrendek, találkozók és címek. Úgy érzem magam, mint egy gyerek, aki egy hintán a magasba repül, mielőtt a vízbe ugrik.

Karalombos szerzett nekem munkát, mint pénztáros dolgozok a vallettai Palace of Knights Múzeumban.

És tényleg nem tudom, hogy kaphatok-e még valaha munkát egy egyetemen újra. De olyan rossz ez? Köröznek. A *Chronicle of Higher Education* egy cikket írt rólam: „ *Tanks professzor karrierje odalett a fertőzött halak miatt, mire létrehozott egy veszélyes számítógépes vírust Új Víz néven. A professzort még nem találják.*”

Én soha, de soha nem olvastam el újra a *Katasztrófa a gyakorlatban* című könyvet. Más hobbit kerestem magamnak, máltaiul tanultam. Ha nem belépőjegyet árulok, akkor hátul vagyok, fényezem a lovagok páncélját.

Hetente kétszer jógázok, és már nem is vagyok dühös. És nem járkálok, és nem szólítok mindenkit köcsögnek.

Karalombossal kaptunk egy szobát egy olcsó panzióban, a Roma motelben, a tenger mellett. Minden reggel kiülök az erkélyre, nézem a napfelkeltét, és élvezem a kilátást. A turisták, akik a vallettai Múzeumba jönnek, és nyugdíjas britek is valóban érdeklődnek a lovagok iránt. Szóval tanítok, csak másként.

Aztán egy nap, épp amikor salsa leckét vettem Karalombostól, találkoztam veled, Boriána, a trapéz hölgyével. Megneveztetted. Ez az én történetem, kedvesem. Akár hiszed, akár nem. Várj! Pincér! Pincér! Két konyakot kérek. Mondd csak, nem volt egy szakállas hölgy is a cirkuszban? ...